

**ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS**

LĒMUMS

Rīgā 2018.gada 2.februārī

Administratīvās rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese M.Miķelsone,

rakstveida procesā izskatīja SIA “Vienotais norēķinu centrs” lūgumu par Patērētāju tiesību aizsardzības centra 2017.gada 10.novembra lēmuma Nr.25-pk darbības apturēšanu daļā, ar kuru SIA “Vienotais norēķinu centrs” uzlikts par pienākumu izbeigt negodīgu komercpraksi.

Aprakstošā daļa

[1] Patērētāju tiesību aizsardzības centrs (turpmāk – Centrs) 2017.gada 13.februārī uzsāka izvērtēt SIA “Vienotais norēķinu centrs” (turpmāk – pieteicēja) īstenotās komercprakses, atgūstot parādus no patērētājiem par labu AS “Pilsētas zemes dienests” (turpmāk – Pakalpojuma sniedzējs) atbilstību Negodīgas komercprakses aizlieguma likumam (turpmāk – NKAL) un Parādu ārpustiesas atgūšanas likuma (turpmāk – PĀAL) prasībām.

[2] Ar Centra 2017.gada 10.novembra lēmumu Nr.25-pk patērētāju kolektīvo interešu pārkāpuma lietā pieteicējai uzlikts par pienākumu izbeigt negodīgu komercpraksi, kuras ietvaros pieteicēja veic parāda atgūšanas darbības Pakalpojuma sniedzēja vārdā vai uzdevumā, pieprasot vai aicinot patērētājus izpildīt piespiedu zemes nomas maksājuma saistības, ja starp Pakalpojuma sniedzēju un patērētāju nav noslēgts tiesisks darījums, vai attiecībā uz konkrēto strīdu nav stājies spēkā tiesas nolēmums, kas pamato pieprasītās

maksājuma saistības; pieteicēja pirmreizējiem paziņojumiem par parādu pievieno jautājumu/atbilžu lapu, kas satur nepatiesu un maldinošu informāciju saistībā ar parāda veidošanās cēloņiem, tā aprēķiniem, neapmaksas sekām un patērētāja pienākumu veikt maksājumus; pieteicēja sniedz maldinošu informāciju patērētājiem par konkrētas judikatūras esamību (*lietas 1.sējuma 20.-31.lapa*) (turpmāk – Lēmums). Lēmums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[2.1] Patērētājiem adresētajos Paziņojumos par parāda atgūšanas procesa uzsākšanu (turpmāk – Paziņojumi) pieteicēja nav ievērojusi PĀAL 1.pantā 1.punktā, kā arī PĀAL 7.panta pirmās daļas 4.punktā noteikto. Paziņojumos iekļautās tiesību normas ir attiecināmas uz patērētāja un zemes īpašnieka tiesībām un pienākumiem, bet nav uzskatāmas par tiesisku pamatu, lai konkrētos pieprasītos maksājumus atzītu par parādu PĀAL 1.panta 1.punktā noteiktās parāda definīcijas izpratnē, proti, maksājuma saistībām, kas nav izpildītas tiesiskā darījumā vai tiesību aktā noteiktajā termiņā. Paziņojumos norādītajos tiesību aktos nav noteikts piespiedu zemes nomas maksas samaksas termiņš. Tādējādi, pieprasot patērētājiem Pakalpojuma sniedzēja uzdevumā izpildīt maksājuma saistības par piespiedu zemes nomu, kas nav pamatotas ar starp pusēm noslēgtu tiesisku darījumu, kā arī, ņemot vērā, ka tiesību akts neparedz maksājuma saistību izpildes termiņu, pieteicējas īstenotā komercprakse ir uzskatāma par profesionālajai rūpībai neatbilstošu komercpraksi, kas būtiski negatīvi ietekmē patērētāju ekonomisko rīcību, jo patērētājs varēja pamatoti sagaidīt, ka pieteicēja kā profesionāls tirgus dalībnieks, kas saņēmis speciālo atļauju (licenci) ārpustiesas parādu atgūšanas darbību veikšanai un kurš darbojas savas komercdarbības ietvaros, nodrošinās patiesas un pilnīgas informācijas sniegšanu, kā noteikts PĀAL 7.panta pirmajā daļā, kā arī veiks ārpustiesas parāda atgūšanas darbības atbilstoši normatīvo aktu prasībām. Līdz ar to patērētājs, uzskatot, ka pieteicējas darbība ir tiesiska, varēja pieņemt tādu lēmumu par rīcību saistībā ar saņemto Paziņojumu, kādu viņš citādi nebūtu pieņēmis, proti, veikt pieprasītā maksājuma samaksu, neizvērtējot tā pamatotību.

[2.2] Pakalpojuma sniedzēja kā zemes īpašnieka un uz attiecīgās zemes esošo dzīvojamo māju dzīvokļu īpašnieku starpā brīdī, kad Pakalpojuma sniedzējs nodeva un pieteicēja uzsāka atgūt parādus no patērētājiem ārpustiesas ceļā, zemes nomas līgumi nav noslēgti un pušu starpā nav spēkā stājies tiesas spriedums, kurā šīs attiecības ir konstatētas un noteiktas to būtiskās sastāvdaļas.

[2.3] Pieteicēja mājaslapā sniedz tendenciozu informāciju par zemes nomas maksas strīdos izveidojušos judikatūru, piemēram, norādot konkrētu tiesu spriedumu numurus, skaidrojumā tiek izmantoti tiesnešu secinājumi, kas izrauti no konkrēto spriedumu konteksta un satura.

Tāpat pieteicējas norādītais, ka tiesu praksē ir atzīts, ka zemes piespiedu nomas tiesiskajās attiecībās ir piemērojams vispārējais desmit gadu noilguma termiņš, neskatoties uz to, ka pieteicēja ir juridiska persona, kas veic komercdarbību, nav pamatots. Lielākajā daļā pieteicējas norādīto tiesas spriedumu attiecīgais dzīvokļa īpašnieks nav piedalījies tiesas sēdēs, nav sniedzis paskaidrojumus, nav norādījis uz noilgumu u.tml., kas ir skaidrojams ar patērētāja kā ekonomiski vājākās puses tiesību konceptu. Līdz ar to tiesas, īstenojot sacīkstes

principu, vispār nav vērtējušas noilguma iestāšanos. Vienlaikus ir konstatējami gadījumi, kad lietās, kurās dzīvokļa īpašniekam ir bijusi nodrošināta juridiskā palīdzība, viņš ir izpratis tiesas procesu un sacīkstes principu, kā arī norādījis tiesai uz Komerclikuma 406.pantā noteikto noilgumu, tiesa ir to vērtējusi un atzinusi par piemērojamu. Līdz ar to atkarībā no tiesas un dzīvokļa īpašnieka aktivitātes vai pasivitātes tiesas procesa laikā ir pieņemti pat diametrāli pretēji spriedumi attiecībā uz noilguma termiņa iestāšanos pie līdzīgiem faktiskiem un tiesiskiem apstākļiem.

Līdz ar to pieteicēja, maldinošā veidā sniedzot informāciju patērētājiem par parāda nemaksāšanas sekām, konkrētas tiesu prakses esību, kā rezultātā patērētājs varēja pieņemt lēmumu apmaksāt pieprasīto maksājumu, pārkāpa NKAL 9.panta pirmās daļas 1.punktā noteiktās prasības.

[2.4] Ņemot vērā, ka pieteicējas īstenotā komercprakse ir uzskatāma par negodīgu komercpraksi, šīs komercprakses raksturu un būtību, kā arī pieteicējas īstenotā komercprakse skar/var skart daudzu patērētāju ekonomiskās intereses, konkrētajā gadījumā saskaņā ar NKAL 15.panta astotās daļas 2.punktu ir lietderīgi uzlikt pieteicējai tiesisko pienākumu nekavējoties izbeigt negodīgu komercpraksi.

[3] 2017.gada 18.decembrī tiesā saņemts pieteicējas pieteikums par Lēmuma atcelšanu un tā darbības apturēšanu daļā, ar kuru pieteicējai uzlikts par pienākumu nekavējoties izbeigt negodīgu komercpraksi (*lietas 1.sējuma 4.-17.lapa*). Pieteikums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[3.1] Administratīvā procesa laikā iestādē pieļauti būtiski procesuāli pārkāpumi.

Lēmumā vispārīgi norādīts, ka pieteicēja maldinājusi patērētājus, konkrēti nenorādot, kā un kad maldināšana ir veikta.

No Lēmuma nav saprotams, par kādu turpinātu pārkāpumu pieteicējai tiek piemērots sods, jo vienīgie paziņojumi, ko pieteicēja nosūtīja, tika elektroniski sagatavoti automatizētajā grāmatvedības sistēmā un nodoti elektroniskā pasta komersantam izdrukai un izsūtnei 2017.gada janvāra beigās. Kopš tā laika jaunus aprēķinus, pretenzijas vai vēstules pieteicēja dzīvokļu īpašniekiem nav sūtījusi, vien atbildējusi uz iedzīvotāju vēstulēm, zvaniem un e-pastiem (līdz 2017.gada februāra beigām).

Lēmuma tekstā nav atklāts, par kādu zemes īpašumu piespiedu nomas tiesiskajām attiecībām ir iesniegtas sūdzības. Centrs ir izdarījis aplamu pieņēmumu, ka ar izplatīto informāciju esot skarts konkrēts skaits dzīvojamo māju iedzīvotāju Rīgā, nevērtējot faktiskos apstākļus – vai šo māju iedzīvotājiem ir nomas maksas parāds, vai tiem tika nosūtīti pieteicējas paziņojumi vai arī šo daudzdzīvokļu dzīvojamo māju dzīvokļu īpašnieki ir godprātīgi norēķinājušies ar zemes īpašnieku un strīdu pušu starpā nav.

Centrs lietas materiāliem ir nelikumīgi pievienojis dzīvokļu īpašnieku sūdzības par pieteicēju, tā pārkāpjot Administratīvā procesa likuma 60.panta noteikumus un faktiski liedzot pieteicējai iepazīšanos ar lietas materiāliem. Centrs ir arī atteicis pieteicējai izsniegt lietas materiālu apliecinātas kopijas.

[3.2] Tiesiskās attiecības zemes īpašnieka un dzīvojamo māju dzīvokļu īpašnieku starpā neietilpst NKAL vai PĀAL tvērumā, līdz ar to Centrs nav kompetents pieņemt lēmumus saistībā ar konkrētajām tiesiskajām attiecībām vai piemērot kādas sankcijas.

Ja zeme un ēka pieder dažādiem īpašniekiem, atbilstoši Satversmes tiesas spriedumā lietā Nr.2008-34-01 norādītajam pušu starpā pastāv zemes piespiedu nomas tiesiskās attiecības, kuras regulē likuma „Par zemes reformu Latvijas Republikas pilsētās” 4.panta piektā daļa.

No Patērētāju tiesību aizsardzības likuma (turpmāk – PTAL) 1.panta 3.punkta izriet, ka patērētāja un pakalpojumu sniedzēja attiecības vienmēr ir saistītas ar līguma – darījuma noslēgšanu, kurā valsts uzdevums ir pasargāt “vājāko” darījuma pusi, lai tās gribas izteikums būtu radies brīvi. Zemes piespiedu nomas tiesiskajās attiecībās iztrūkst šī gribas elementa gan no zemes īpašnieka, gan dzīvojamās mājas vai tās dzīvokļa īpašnieka puses. Šajās likumiskajās tiesiskajās attiecībās nav patērētāja tiesību elementa, jo nav līguma slēgšanas kā tādas, nav iespējas īstenot vai aprobežot līguma slēgšanas brīvību un līdz ar to tās nevar tikt klasificētas kā attiecības, kurām piemērojams PTAL, un tām arī nav pamata piemērot NKAL normas.

Ievērojot minēto, secināms, ka Centrs, pieņemot Lēmumu, ir pārkāpis savas kompetences robežas.

[3.3] Lēmuma tekstā nav atklāts, par kādu zemes īpašumu piespiedu nomas tiesiskajām attiecībām ir iesniegtas sūdzības, tādējādi šajā daļā pieteicēja var sniegt tikai vispārēju norādi uz iestādes pieļautu tiesas darba ietekmēšanu, ko aizliedz likuma “Par tiesu varu” 11.pants, kurā ir nostiprinātas Latvijas Republikas Satversmes 92.pantā ietvertās personas garantijas uz strīda izskatīšanu taisnīgā un neatkarīgā tiesā.

Atbilstoši Satversmes tiesas spriedumā lietā Nr.2005-10-03 norādītajam valsts un pašvaldības iestādēm, ir aizliegts skatīt jautājumus, par kuriem strīds tiek risināts tiesā civilprocesa likumā noteiktajā kārtībā. Lai gan pieteicēja prasības par parādu piedziņu tiesā neceļ (to neparedz ar Pakalpojuma sniedzēju noslēgtā vienošanās), tomēr vērā ņemams fakts, ka šie strīdi tiek izskatīti tiesās.

[3.4] Nesaprotams un neizpildāms ir pieteicējai uzliktais tiesiskais pienākums nekavējoties izbeigt sniegt maldinošu informāciju par konkrētas judikatūras esamību.

Saskaņā ar likuma „Par zemes reformu Latvijas Republikas pilsētās” 4.panta piekto daļu zemes piespiedu nomas tiesiskās attiecības regulējamas saskaņā ar minētā likuma 12.pantu, bet attiecībās, kuras minētais pants neregulē, piemērojami Civillikuma noteikumi (nevis, piemēram, Komerclikuma normas). Tādējādi tiesību normas imperatīvi noteic strīdam piemērojamās tiesību normas un kolīziju risinājumus, identificējot speciālo tiesību normu.

Arī Augstākās tiesas judikatūrā ir nostiprināta atziņa, ka likumisko zemes nomas tiesisko attiecību gadījumā pušu starpā nav noslēgts darījums, tās ir likumiskas attiecības, kurām piemērojamas speciālā likuma vai Civillikuma normas.

Ņemot vērā, ka piespiedu nomas tiesiskās attiecības nav uzskatāmas par komercdarījumu Komerclikuma 388.panta izpratnē, šajās attiecībās nav arī piemērojams Komerclikuma 406.pantā paredzētais prasības noilguma termiņš.

Nav apstrīdams un patērētājiem būtu jābūt informētiem, ka lielākā daļa zemes īpašnieku celto prasību tiek apmierinātas. Minētais uzliktais tiesiskais pienākums faktiski nav izpildāms, jo tādējādi pieteicējai un tās pārstāvjiem tiek liegta vārda brīvība.

[3.5] Attiecībā uz lūgumu par Lēmuma darbības apturēšanu daļā norādāms, ka Lēmums ir ne vien pirmšķietami prettiesisks, bet šobrīd rada būtisku kaitējumu ne vien pieteicējai, bet arī dzīvokļu īpašniekiem, kuriem vairs nav iespējams uzzināt parāda apmēru, pirms zemes īpašnieks ir vērsies tiesā.

Lēmums rada pieteicējai zaudējumus, jo liedz tai veikt saimniecisko darbību, kuras mērķim tā ir dibināta un saņemta licence parādu ārpustiesas atgūšanai. Pieteicēja ir samaksājusi valsts nodevu par licenci, noīrējusi telpas, pieņēmusi darbā darbiniekus. Zaudējumu apmērs, liedzot nodarboties ar attiecīgo saimnieciskās darbības veidu, pieteicējai pieaug ik dienu, proti, zaudējumu apmērs, ko rada jau ar Centra 2017.gada 4.aprīļa lēmumu Nr.3.3.-7/2294/F-24 piemērotais pagaidu noregulējums un turpina radīt Lēmums, katru mēnesi veido 1/12 daļu no iepriekšējā gada apgrozījuma (Lēmumā minētie 22 654 euro).

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2017.gada 27.decembra lēmumu pieteicējas pieteikums pieņemts un ierosināta administratīvā lieta. Vienlaikus noteikts, ka lūgums par Lēmuma darbības apturēšanu daļā tiks izskatīts rakstveida procesā 2018.gada 26.janvārī (*lietas 1.sējuma 2.-3.lapa*).

[5] 2018.gada 17.janvārī tiesā saņemtajā paskaidrojumā Centrs neatzīst pieteikumu un uzskata to par nepamatotu, pamatojoties uz Lēmumā norādītajiem argumentiem, papildus norādot, ka pieteicēja nav ticami pamatojusi ar Lēmuma darbību tai nodarīto smagu seku iestāšanās iespējamību, turklāt pieteicējas norādītie apstākļi nav objektīvi pastāvoši, proti, tie ir atkarīgi no pieteicējas gribas un darbībām. Pieteicējai nav liegts veikt saimniecisko darbību atbilstoši normatīvo aktu prasībām, līdz ar to Lēmuma darbība nevarētu radīt pieteicējai būtisku kaitējumu vai zaudējumus, kuru novēršana vai atlīdzināšana būtu ievērojami apgrūtināta vai prasītu nesamērīgus resursus. Ievērojot minēto, Centra ieskatā nav pamata apturēt Lēmuma darbību attiecīgajā daļā (*lietas 1.sējuma 95.-98.lapa*).

[6] Ar 2018.gada 26.janvāra lēmumu (rezolūcijas veidā) nolemts pagarināt lūguma par pagaidu aizsardzību izskatīšanas termiņu, nosakot, ka lūgums tiks izskatīts 2018.gada 2.februārī (*lietas 1.sējuma 101.lapa*).

Motīvu daļa

[7] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 185.¹ panta pirmo daļu tiesa lūgumu par administratīvā akta darbības apturēšanu izskata rakstveida procesā.

[8] Administratīvā procesa likuma 185.¹ panta otrā daļa noteic, ka tiesa, izlemjot lūgumu par administratīvā akta darbības apturēšanu, ņem vērā to, vai pārsūdzētā

administratīvā akta darbība varētu radīt būtisku kaitējumu vai zaudējumus, kuru novēršana vai atlīdzināšana būtu ievērojami apgrūtināta vai prasītu nesamērīgus resursus un to, vai pārsūdzētais administratīvais akts ir pirmšķietami (*prima facie*) prettiesisks.

Augstākā tiesa ir atzinusi, ka, lemjot par iespēju piemērot pagaidu aizsardzības līdzekli, lietā ir vērtējami šādi kritēriji:

1) vai ir pamats uzskatīt, ka pārsūdzētā administratīvā akta darbība varētu radīt būtisku kaitējumu vai zaudējumus, kuru novēršana vai atlīdzināšana būtu ievērojami apgrūtināta vai prasītu nesamērīgus resursus (subjektīvais kritērijs);

2) vai, izvērtējot tiesas rīcībā esošo informāciju, konstatējams, ka pārsūdzētais administratīvais akts ir pirmšķietami (*prima facie*) prettiesisks (objektīvais kritērijs).

Kā norāda jau likuma teksts vien, būtiska kaitējuma vai zaudējumu rašanās varbūtība ir pārbaudāma vispirms, jo, ja pieteicējam nav nopietnas tiesību aizsardzības vajadzības, tad tiesai nav nozīmes analizēt pārsūdzētā administratīvā akta tiesiskuma apstākļus. Pretējā gadījumā pagaidu aizsardzības pasākumi kļūtu par provizorisku tiesas izspriešanu pēc būtības, kam šādi pasākumi nav domāti to steidzamības dēļ (*sk. Augstākās tiesas 2016.gada 19.augusta lēmuma lietā Nr.SKA-1335/2016 7.punktu*).

Tādēļ vispirms tiesa pārbaudīs to, vai Lēmuma darbība varētu pieteicējam radīt būtisku kaitējumu vai zaudējumus, kuru novēršana vai atlīdzināšana būtu ievērojami apgrūtināta vai prasītu nesamērīgus resursus.

I

[9] Pieteicēja, pamatojot Lēmuma darbības apturēšanas nepieciešamību (subjektīvo kritēriju), norādījusi turpmāk minētos argumentus.

[9.1] Lēmums šobrīd rada būtisku kaitējumu un zaudējumus ne vien pieteicējam, bet arī dzīvokļu īpašniekiem, kuriem nav iespējams uzzināt parāda apmēru, pirms zemes īpašnieks ir vērsies tiesā. Proti, ar Lēmumu faktiski pieteicējam ir aizliegts turpināt tās plānoto komercpraksi – pakalpojumu sniegšanu zemes īpašniekiem, nosūtot informāciju par pienākumu maksāt zemes nomas maksu dzīvokļu īpašniekiem. Cik zināms pieteicējam, Pakalpojuma sniedzējs tā vietā ceļ prasības tiesās, kurās tiek slēgti izlīgumi, bet dzīvokļu īpašnieki ir spiesti atlīdzināt tiesāšanās izmaksas, kā rezultātā to izdevumi pieaug.

Iepriekš minētā argumenta sakarā tiesa norāda, ka ar subjektīvo kritēriju saprotams iespējamais būtiskais kaitējums vai zaudējumi, kuru novēršana vai atlīdzināšana būtu ievērojami apgrūtināta vai prasītu nesamērīgus resursus, kas attiecināmi tieši uz pieteicēju, nevis citām personām. Citiem vārdiem, subjektīvais kritērijs prasa izvērtēt pagaidu aizsardzības aktualitāti (tiesību aizsardzības vajadzību) konkrētajai personai, kura to ir lūgusi.

Līdz ar to pieteicējas argumenti, kas attiecas uz iespējamo kaitējuma vai zaudējumu radīšanu dzīvokļu īpašniekiem, nevar tikt vērtēti kā pamats pagaidu aizsardzības piemērošanai pieteicējam.

Tāpat tiesa kritiski vērtē pieteicējas argumentus par iespējamiem zaudējumiem, kas radīsies dzīvokļu īpašniekiem tiesu izdevumu apmērā, jo pieteicējai nav pamata apgalvot, ka tiesas apmierinās visas Pakalpojuma sniedzēja prasības pret dzīvokļu īpašniekiem.

[9.2] Pieteicēja izteikusi argumentus, ka jau šobrīd Centra rīcība un Lēmums rada pieteicējai zaudējumus, jo liedz tai veikt saimniecisko darbību, kuras mērķim tā ir dibināta un saņēma licenci parādu ārpustiesas atgūšanai – sniegt pakalpojumus zemju īpašniekiem zemes nomas maksas ārpustiesas atgūšanai no dzīvokļu īpašniekiem. Pieteicēja ir samaksājusi valsts nodevu par licenci, noīrējusi telpas, pieņēmusi darbā darbiniekus. Liegums nodarboties ar attiecīgo saimnieciskās darbības veidu pieteicējai rada būtiskus zaudējumus, kuru apmērs pieaug ik dienu. Secīgi Lēmuma spēkā palikšanas sekas nav samērīgas, jo pieteicējas darbība jau šobrīd ir apdraudēta.

Tiesa iepriekš minētos pieteicējas argumentus atzīst par nepamatotiem turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

Vispirms norādāms, ka pieteicējai ar Lēmumu nav aizliegts nodarboties ar attiecīgo saimnieciskās darbības veidu – ārpustiesas parādu atgūšanu, ievērojot attiecīgo normatīvo aktu prasības.

Tāpat secināms, ka pieteicēja tikai vispārīgi norāda, ka Lēmuma palikšana spēkā apdraud tās darbību un rada zaudējumus. Ievērojot to, ka pieteicējai pašai ir vislabāk zināms, kādi zaudējumi tai radīsies, tai ir pienākums tos pamatot un norādīt lūgumā par pagaidu aizsardzību. Tiesa kritiski vērtē pieteicējas norādi, ka iespējamais zaudējumu apmērs katru mēnesi veido 1/12 daļu no iepriekšējā gada apgrozījuma (Lēmumā minētie 22 654 *euro*), jo nav sniegts nedz skaidrojums, kādēļ pieteicējas gadījumā tie būtu uzskatāmi par būtiskiem, nedz iesniegti pierādījumi par finansiālo stāvokli.

Ņemot vērā, ka nav pierādīti pieteikumā minētie apgalvojumi par zaudējumu iestāšanos, saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 161.panta pirmo daļu ir pamats secināt, ka pieteikumā norādītie paskaidrojumi nav atzīstami par pierādījumiem.

[9.3] Ievērojot iepriekš minēto un ņemot vērā apstākli, ka pagaidu aizsardzības kontekstā tiesa vērtē faktiskos apstākļus, kādi konstatējami tieši pagaidu aizsardzības lūguma izlemšanas laikā, kas tādējādi raksturo pieteicēja atrašanos (vai neatrašanos) tādā situācijā, kas prasa nekavējošu pagaidu aizsardzību, tiesa atzīst, ka konkrētajos apstākļos nav pamatota iemesla atzīt, ka šobrīd pieteicējai ir reāla nepieciešamība pēc pagaidu aizsardzības.

Ņemot vērā iepriekš minēto, lietā nav konstatējams subjektīvais kritērijs pagaidu aizsardzības piemērošanai. Tas pats par sevi ir Lēmuma darbības apturēšanas lūguma noraidīšanas pamats.

II

[10] Tiesa tomēr pirmšķietami pieskaras arī Lēmuma tiesiskumam. Proti, tiesa dod novērtējumu jautājumam, vai Centrs pamatoti ir uzlicis pienākumu pieteicējai izbeigt negodīgu komercpraksi, kuras ietvaros pieteicēja veic parāda atgūšanas darbības Pakalpojuma sniedzēja vārdā vai uzdevumā, pieprasot vai aicinot patērētājus izpildīt piespiedu zemes

nomas maksājuma saistības, ja starp Pakalpojuma sniedzēju un patērētāju nav noslēgts tiesisks darījums, vai attiecībā uz konkrēto strīdu nav stājies spēkā tiesas nolēmums, kas pamato pieprasītās maksājuma saistības. Iepriekš minētais ir centrālais apstāklis, kas liedz pieteicējam turpināt veikt parāda atgūšanas darbības Pakalpojuma sniedzēja vārdā.

[10.1] Vispirms tiesa uzskata par nepieciešamu izvērtēt pieteicējas argumentus jautājumā, kas skar Centra kompetenci, proti, vai tiesiskās attiecības zemes īpašnieku un dzīvokļu īpašnieku starpā konkrētajā gadījumā ietilpst PTAL tvērumā. Proti, vai Centrs ir kompetents pieņemt lēmumus saistībā ar šīm tiesiskajām attiecībām un piemērot kādas sankcijas.

Tiesa norāda, ka tiesiskās attiecības starp zemes īpašnieku un zemes nomnieku nav klasiskas patērētāja – pakalpojuma sniedzēja attiecības, jo pušu starpā pastāv zemes piespiedu nomas tiesiskās attiecības. Proti, pastāvot piespiedu nomas tiesiskajām attiecībām, nav pamata runāt par lietas nodošanu lietošanā un tās pieņemšanu no otras puses. Piespiedu nomas situācijā nenotiek īpašnieka zemes nodošana nomniekam, zeme jau vēsturisko notikumu rezultātā atrodas cita lietojumā (*Torgāns K. Līgumu un deliktu tiesību problēmas. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2013, 282.lpp.*).

Vienlaikus tiesas ieskatā Centra kompetence neaprobežojas tikai ar tādu tiesisko attiecību kontroli, kuras vienmēr ir saistītas ar līguma – darījuma noslēgšanu, kurā valsts uzdevums ir pasargāt “vājāko” darījuma pusi, lai tās gribas izteikums būtu radies brīvi. Lai arī atzīstams, ka zemes piespiedu nomas tiesiskajās attiecības iztrūkst šī gribas elementa gan no zemes īpašnieka, gan dzīvojamās mājas vai tās dzīvokļa īpašnieka puses, jo nav līguma slēgšanas kā tādas, proti, nav iespējas īstenot vai aprobežot līguma slēgšanas brīvību, tomēr tiesas ieskatā šo tiesisko attiecību izvērtējums tomēr ietilpst Centra kompetencē, pretēji pieteicējas viedoklim. Šāda tiesas secinājuma pamatā ir turpmāk norādītie apsvērumi.

Saskaņā ar PTAL 1.panta 3.punktu par patērētāju ir atzīstams dzīvokļa īpašnieks, kurš dzīvokli izmanto privātām vajadzībām (piemēram, kā mājokli dzīvošanai). Daudzdzīvokļu dzīvojamās mājas un dzīvokļa jēdzieni tiek skaidroti vairākos normatīvajos aktos, piemēram, likuma “Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju” 1.pantā, Dzīvokļa īpašuma likuma 2.pantā u.c., kā arī tie ir analizēti tiesu praksē, piemēram, Augstākās tiesas 2011.gada 24.janvāra spriedumā lietā Nr.SKA-49/2011 u.c. tiesību avotos. Analizējot tiesību avotus, secināms, ka daudzdzīvokļu dzīvojamās mājas un dzīvokļa pamatfunkcija ir nodrošināt fiziskas personas dzīvošanu māsaimniecības ietvaros.

Līdz ar to daudzdzīvokļu dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašnieki *a priori* ir atzīstami par patērētājiem PTAL 1.panta 3.punkta izpratnē, ja vien individuālā un konkrētā gadījumā netiek pierādīts pretējais. Turklāt par pakalpojumu dzīvokļa īpašniekam ir uzskatāmi ne vien pārvaldnieka sniegtie apsaimniekošanas pakalpojumi, elektroenerģijas tirgotāja sniegtie elektroenerģijas pakalpojumi u.tml., bet arī zemes nomas pakalpojumi, kurus sniedz zemes īpašnieki neatkarīgi no tā, vai tā ir piespiedu zemes noma vai brīvprātīgā zemes noma. Līdz ar to dzīvokļa īpašnieka saņemtais piespiedu zemes nomas pakalpojums ir atzīstams par pakalpojumu PTAL 1.panta 2.punkta izpratnē.

[10.2] Attiecībā par Centra konstatēto negodīgo komercpraksi pieteicējas rīcībā un NKAL normu piemērošanu tiesa norāda turpmāk minēto.

[10.2.1] NKAL 1.panta 1.punkts noteic, ka komercprakses īstenotājs ir jebkura fiziskā vai juridiskā persona, kas savas saimnieciskās vai profesionālās darbības ietvaros īsteno komercpraksi, kā arī jebkura cita fiziskā vai juridiskā persona, kas rīkojas komercprakses īstenotāja vārdā vai uzdevumā.

Lietā nav strīda, ka pieteicēja veic komercpraksi, tostarp, parādu atgūšanu. To apstiprina arī lietā esošie pierādījumi, kā arī pašas pieteicējas atsauce uz parādu atgūšanas pakalpojumu sniedzēja licences esību.

Turklāt darbību kopums, kas izriet no pierādījumiem, liecina, ka tā ir komercprakse saskaņā ar NKAL 1.panta 2.punktu, proti, darbība (uzvedība, apgalvojums, komerciāla saziņa, tirgvedība) vai bezdarbība (noklusējums), kas tieši saistīta ar tirdzniecības veicināšanu, preces (ķermeniskas vai bezķermeniskas lietas) pārdošanu vai pakalpojuma sniegšanu patērētājam.

Tātad arī pieteicēju kā komercprakses īstenotāju saista NKAL normas par pienākumu ievērot negodīgas komercprakses aizliegumu, ko noteic NKAL 4.panta pirmā daļa.

Atbilstoši NKAL 4.panta otrās daļas 1.punktam negodīga komercprakse ir tad, ja tā neatbilst profesionālajai rūpībai un būtiski negatīvi ietekmē vai var būtiski negatīvi ietekmēt tāda vidusmēra patērētāja vai tādas patērētāju grupas vidusmēra pārstāvja ekonomisko rīcību attiecībā uz precī vai pakalpojumu, kam šī komercprakse adresēta vai ko tā skar vai ir maldinoša, vai ir agresīva. Norādāms, ka negodīgas komercprakses konstatēšanai ir pietiekami, ja ir iestājies vismaz viens no iepriekš minētajiem nosacījumiem.

Savukārt no PTAL 25.panta ceturtās daļas 6.¹ punkta izriet, ka Centra funkcijās, lai nodrošinātu efektīvu patērētāju tiesību un interešu aizsardzības nodrošināšanu, cita starpā ietilpst negodīgas komercprakses un reklāmas uzraudzība.

[10.2.2] Lietā esošie pierādījumi nepārprotami apstiprina, ka pieteicēja ir vērsusies pie daudzdzīvokļu dzīvojamo māju īpašniekiem zemes īpašnieka interesēs (*sk., piemēram, lietas 2.sējuma 2., 5., 21., 32.lapu*), nosūtot Paziņojumus. Turklāt Paziņojumiem pievienotas atbildes uz biežāk uzdotajiem jautājumiem par piespiedu zemes nomu (*sk., piemēram, lietas 2.sējuma 22., 46.lapu*), kā arī personas tiek aicinātas samaksāt zemes nomas maksas parādu par 2008.gadu vai 2008., 2009., 2010.gadu 21 dienas laikā no Paziņojuma sagatavošanas dienas (*sk., piemēram, 1.sējuma 130., 177.lapu*).

Minēto dokumentu kopums liecina, ka pieteicēja ir uzsākusi parāda atgūšanas procesus ārpustiesas kārtībā, jo saskaņā ar PĀAL 1.panta 5.punktu ārpustiesas darbību kopums, ko kreditors vai parāda atgūšanas pakalpojuma sniedzējs izmanto, aicinot parādnieku labprātīgi izpildīt kavētās maksājuma saistības, ir parāda atgūšana. Paziņojumu teksts skaidri apliecina pieteicējas interesi atgūt parādu, un tām ir ārpustiesas darbību raksturs, kas nozīmē, ka šīm tiesiskajām attiecībām ir pamats piemērot PĀAL.

[10.2.3] Vienlaikus norādāms, ka šis jautājums ir pakļauts Centra kā uzraudzības iestādes kontrolei, kā to noteic PĀAL 4.panta pirmā daļa.

Proti, minētā panta trešā daļa noteic, ka, ja Centrs konstatē, ka šā likuma neievērošana radījusi vai var radīt kaitējumu patērētāju grupas interesēm (patērētāju kolektīvajām

interesēm), tas ir tiesīgs pieņemt lēmumu, ar kuru kreditoram vai parāda atgūšanas pakalpojuma sniedzējam uzdod izbeigt šā likuma pārkāpumu vai novērst pieļauto pārkāpumu un noteikt tam nepieciešamo darbību izpildes termiņu. Kārtību, kādā Centrs pieņem lēmumus, un šo lēmumu pārsūdzēšanas kārtību nosaka PTAL un NKAL.

Tātad tiesību normas noteic, ka Centrs ne tikai veic uzraudzību, bet arī ir tiesīgs pieņemt lēmumu, uzliekot pienākumu likuma pārkāpumu izbeigt.

Vienlaikus norādāms, ka Lēmums tiesisko seku ziņā ir attiecināms uz visiem patērētājiem, kurus skar pieteicējas īstenotā negodīgā komercprakse, proti, ar Lēmumu netiek risināti individuālie strīdi starp patērētājiem un pieteicēju. Tādejādi Centrs pretēji pieteicējas viedoklim nav pārkāpis likuma “Par tiesu varu” 11.panta normas, kaut arī kopš 2017.gada marta strīdi starp zemes īpašnieku un ēku īpašnieku ir nodoti izskatīšanai tiesā.

[10.2.4] Tiesas ieskatā Centrs Lēmumā pamatoti ir atzinis, ka pieteicējas komercprakse nav *profesionālajai rūpībai atbilstoša*, ja no dzīvokļu īpašniekiem tiek piedzīti nomas maksas parādi, neesot tiesiski noslēgtam darījumam, kā arī neesot tiesību normā noteiktam saistību izpildes termiņam. Šāda komercprakse būtiski negatīvi ietekmē patērētāju ekonomisko rīcību, jo patērētājs varēja pamatoti sagaidīt, ka pieteicēja kā profesionāla tirgus dalībniece, kas saņēmusi speciālo atļauju (licenci) ārpusstiesas parādu atgūšanas darbību veikšanai un kura darbojas savas komercdarbības ietvaros, nodrošinās patiesas un pilnīgas informācijas sniegšanu, kā arī veiks ārpusstiesas parāda atgūšanas darbības atbilstoši normatīvo aktu prasībām.

Centrs ir norādījis, ka Paziņojumos iekļautās tiesību normas ir attiecināmas uz patērētāja un zemes īpašnieka tiesībām un pienākumiem, bet nav uzskatāmas par tiesisku pamatu, lai konkrētos pieprasītos maksājumus atzītu par parādu PAĀL 1.panta 1.punktā noteiktās parāda definīcijas izpratnē. Proti, PAĀL 1.panta 1.punkts noteic parāda jēdzienu – parāds ir maksājumu saistības, kas nav izpildītas tiesiskā darījumā vai tiesību aktā noteiktajā termiņā.

Proti, lai arī nomas attiecības pastāv uz likuma pamata, tiesību normas nenoteic nomas līguma saturu. Vēl jo vairāk, piemēram, likuma “Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju” 54.panta pirmā daļa (*redakcijā, kas bija spēkā līdz 2017.gada 27.jūnijam*) pieteicējas darbību veikšanas laikā noteica zemes īpašnieka pienākumu noslēgt nomas līgumu – zemes gabala īpašniekam ir pienākums noslēgt zemes nomas līgumu ar privatizētā objekta īpašnieku. Zemes nomas līgumu slēdz par tā zemes gabala lietošanu, ko pašvaldības dome vai tās pilnvarota institūcija, vai valsts akciju sabiedrība “Privatizācijas aģentūra” noteikusi kā dzīvojamai mājai funkcionāli nepieciešamo zemes gabalu, proti, zemes īpašniekam likums noteica tiesības uz līguma noslēgšanu un nomas maksas saņemšanu, nevis uz nomas maksas bezstrīdus piedziņu. Minētā panta otrā daļa noteica, ka zemes un dzīvokļa īpašniekam ir tiesības vienoties par nomas maksu, bet lietā nav ziņu, ka dzīvokļa īpašniekiem šāda iespēja vispār būtu bijusi, proti, zemes īpašnieks vienpusēji ir noteicis visas darījuma sastāvdaļas, taču līgums saskaņā ar Civillikuma normām ir vismaz divpusējs darījums (Civillikuma 1511.pants).

Savukārt likuma "Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 54.panta ceturtnā daļa (*redakcijā, kas bija spēkā līdz 2017.gada 27.jūnijam*) noteica, ka, ja atbilstoši šā likuma 50.panta pirmās daļas 3.punkta prasībām zemes nomas līgumi ar zemes gabala īpašnieku nav noslēgti, zemes gabala īpašniekam ir tiesības prasību tiesā par zemes nomas līguma noslēgšanu vērst pret personu, kurai nodotas attiecīgās dzīvojamās mājas pārvaldīšanas un apsaimniekošanas tiesības. Tātad tiesību norma gan noteic zemes īpašnieka tiesības uz nomas maksas saņemšanu, taču vienlaikus tā arī noteic dzīvokļu īpašnieku tiesības vienoties par līguma noteikumiem, bet zemes īpašniekam – prasības tiesības par nomas līguma noslēgšanu vai nomas maksas parāda piedziņu civilprocesuālās tiesvedības kārtībā.

Arī tiesas vērtējumā no publisko tiesību normām neizriet apstākļi, kas liecinātu, ka attiecībā uz piespiedu nomas attiecībām nebūtu jāpiemēro civiltiesisko attiecību principi par tiesisku darījumu noslēgšanu, jo primāri šo normu jēga ir nodrošināt, lai zemes vai dzīvokļu īpašnieki nepamatoti neatteiktos no nomas attiecību nodibināšanas un zemes īpašnieki nepieprasītu nesamērīgus nomas maksājumus, nevis pieteicējas norādītais, ka normu saturs ir pietiekams, lai zemes īpašniekam nebūtu jāslēdz līgums vai jāpanāk tā noslēgšana tiesvedības procesā.

Tāpat tiesas ieskatā Centrs pamatoti secinājis, ka Paziņojumos norādītajos tiesību aktos nav noteikts piespiedu zemes nomas maksas samaksas termiņš. Pieteicēja atsauca uz Civillikuma 2142.pantu, kas noteic, ka, ja līgumā nav noteikti maksas termiņi, tad nomniekam vai īrniekam jāmaksā nomas vai īres maksa tikai pēc lietošanas laika notecējuma. Bet, ja līgums noslēgts uz gadu vai ilgāku laiku, tad minētā maksa samaksājama par katru pusgadu uz priekšu. Tiesa norāda, ka minētā tiesību norma ir privāttiesiskās attiecības regulējoša un neizslēdz nepieciešamību līguma noteikumus apspriest, kas pieteicējas gadījumā nav darīts, jo nav pierādījumu, kas to apstiprina.

[10.2.5] Ievērojot iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka Centrs pamatoti un atbilstoši savai kompetencei ir atzinis, ka, pieprasot patērētājiem Pakalpojuma sniedzēja uzdevumā izpildīt maksājuma saistības par piespiedu zemes nomu, kas nav pamatots ar starp pusēm noslēgtu tiesisku darījumu, kā arī ņemot vērā to, ka tiesību akts neparedz maksājuma saistību izpildes termiņu, pieteicējas īstenotā komercprakse ir uzskatāma par profesionālajai rūpībai neatbilstošu komercpraksi, un pieņēmis lēmumu par negodīgas komercprakses pārtraukšanu.

[11] Papildus tiesas ieskatā Centrs pamatoti uzlicis par pienākumu pieteicējai nekavējoties izbeigt negodīgu komercpraksi, kuras ietvaros pieteicēja sniedz nepatiesu un maldinošu informāciju patērētājiem saistībā ar parāda veidošanās cēloņiem, tā aprēķiniem, neapmaksas sekām un patērētāja pienākumu veikt maksājumus, kā arī norāda maldinošu informāciju par tiesu praksi un judikatūru.

Šāda tiesas secinājuma pamatā ir turpmāk norādītie tiesas apsvērumi.

Saskaņā ar NKAL 9.panta pirmās daļas 1.punktu komercpraksi uzskata par maldinošu, ja, ņemot vērā visus apstākļus, patērētājs tās ietekmē pieņem vai var pieņemt tādu lēmumu par rīcību saistībā ar darījumu, kādu viņš citādi nebūtu pieņēmis. Tāpat komercpraksi uzskata par maldinošu, ja tās ietvaros tiek sniegta nepatiesa informācija vai šī informācija jebkādā veidā,

tostarp vispārējās pasniegšanas ziņā, maldina vai varētu maldināt vidusmēra patērētāju pat tad, ja faktiski ir pareiza.

Izvērtējot dokumentu kopumu, kas ticis sūtīts dzīvokļu īpašniekiem, arī tiesas vērtējumā saturiski un juridiski sniegtā informācija, tostarp, atbildes uz biežāk uzdotajiem jautājumiem par piespiedu zemes nomu (*sk., piemēram, 1.sējuma 158.,178.lapu*), ir vienpusēja un dzīvokļu īpašniekus maldinoša. Proti, skaidrojumā pieteicēja norāda, ka “strīdos starp zemes īpašnieku un dzīvokļu īpašniekiem par zemes nomas maksas piedziņu jau ir izveidojusies stabila tiesu prakse”, pamatojot ar vairākiem tiesu spriedumiem un radot patērētājam iespaidu, ka gadījumā, ja strīds starp patērētāju un pieteicēju un/vai zemes īpašnieku tiks risināts tiesā, patērētājam nebūtu iespējams gūt sev labvēlīgu tiesas spriedumu, tādejādi radot iespaidu patērētājam, ka vienīgais un labākais risinājums attiecībā par pieprasīto maksājumu saistību ir to atzīt, apmaksāt un/vai vienoties par noteiktu atmaksas termiņu vai maksājuma veikšanu pa daļām, sastādot atmaksas grafiku.

Centra viedoklis par to, ka pieteicējas darbību kopums var ietekmēt dzīvokļu īpašnieku izvēli, radot iespaidu, ka nav citas iespējas (ne sarunas, ne tiesvedība) kā vien apmaksāt pieprasīto summu, ir pareizs.

Arī tas, ka pieteicējas darbības ir rezultējušās, proti, ka Paziņojumi un pieteicējas darbība ir ietekmējusi dzīvokļu īpašnieku izvēli, lietā ir apstiprināts, jo pati pieteicēja norāda, ka tai līdz 2017.gada 17.martam ir izdevies atgūt parādus no 216 parādniekiem 23 272,60 euro apmērā (*lietas 1.sējuma 49.lapa*).

Tāpat tiesa atzīst par pamatotu Centra secinājumu, ka citāti no tiesu nolēmumiem ir tendenciozi un atrauti no konteksta. Pieteicēja minētajam nepiekrīt, jo tiesu nolēmi iegūti no Augstākās tiesas tiesu prakses apkopojuma.

Tiesas vērtējumā minētais neizslēdz iespēju par selektīvu tiesas atziņu atreferējumu, nesaistot tiesas secinājumus ar konkrētas lietas apstākļiem (nesalīdzinot tos), bet gan cenšoties tos piemērot citās situācijās. Proti, tiesa, izvērtējot pieteicējas norādītos spriedumus, piekrīt Centra secinājumam, ka lielākajā daļā pieteicējas norādīto tiesas spriedumu konkrētais dzīvokļa īpašnieks nav piedalījies tiesas sēdēs, nav sniedzis paskaidrojumus, nav norādījis uz noilgumu u.tml., kas ir skaidrojams ar patērētāja kā ekonomiski vājākās puses tiesību konceptu, jo bieži vien dzīvokļa īpašnieks nevar atļauties algot juristu, saņemt juridisku palīdzību, izprast tiesas procesu un tā nozīmi. Līdz ar to tiesas, īstenojot sacīkstes principu, vispār nav vērtējušas noilguma iestāšanos.

Tajā pašā laikā pieteicēja nav informējusi dzīvokļu īpašniekus, ka praksē ir konstatējami gadījumi, kad lietās, kurās dzīvokļa īpašniekam ir bijusi nodrošināta juridiskā palīdzība, viņš ir izpratis tiesas procesu un sacīkstes principu, kā arī norādījis tiesai uz Komerclikuma 406.pantā noteikto noilgumu, tiesa ir to vērtējusi un atzinusi par piemērojamu (*sk. piemēram, Rīgas apgabaltiesas 2017.gada 11.oktobra spriedumu lietā Nr.C30454917, Rīgas apgabaltiesas 2017.gada 10.novembra spriedumu lietā Nr.C30474217 (stājušies spēkā)*). Secināms, ka ir novērojams, ka atkarībā no dzīvokļa īpašnieka aktivitātes vai pasivitātes tiesas procesa laikā pieņemti pat diametrāli pretēji spriedumi attiecībā uz noilguma termiņa iestāšanos pie līdzīgiem faktiskiem un tiesiskiem apstākļiem.

Vienlaikus kritiski vērtējams pieteicējas arguments, ka liegums atsaukties uz konkrētu judikatūru vērtējams kā vārda brīvības aizliegums. Tiesa norāda, ka pieteicējam nav aizliegts atsaukties uz konkrētajiem nolēmumiem, bet gan ir aizliegts sniegt maldinošu informāciju, proti, tādu, kas ir selektīvi atlasīta un tendenciozi satur tikai informāciju par tām lietām, kurās taisīts nolēmums par labu zemes īpašniekam, radot patērētājam iespaidu, ka tam nebūtu iespējams gūt sev labvēlīgu tiesas spriedumu.

[12] Vienlaikus tiesa norāda, ka jautājums par administratīvā akta darbības apturēšanu tiek vērtēts saīsinātā laikposmā, pamatojoties uz tiem pierādījumiem, kas lūguma izskatīšanas laikā ir lietas materiālos. Tādējādi pieļaujams, ka, izskatot lietu pēc būtības, tiesas spriedumā iekļautā motivācija var atšķirties no šajā lēmumā norādītās.

[13] Tāpat tiesa norāda, ka tā šajā lēmumā detalizēti neatrunā visus lietas dalībnieku norādītos argumentus, jo, pirmkārt, tie nevar ietekmēt tiesas iepriekš izdarītos secinājumus, otrkārt, kā atzinusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa, no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu (*sk., piemēram, 1994.gada 19.aprīļa sprieduma lietā "Van de Hurk v. The Netherlands" (iesnieguma Nr.16034/90) 61.punktu*). Tiesai ir jāuzklausā visi argumenti, bet nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (*sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas komisijas 1986.gada 13.oktobra lēmumu lietā Nr.10153/82*).

[14] Ņemot vērā visu iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka Centra pieņemtais Lēmums daļā, ar kuru pieteicējai uzlikts par pienākumu nekavējoties izbeigt negodīgu komercpraksi, pirmšķietami ir tiesisks, bet pieteicējas lūgums par pagaidu aizsardzību ir noraidāms.

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 185.-185.¹ pantu, 285.-287.pantu, 315.panta pirmo daļu un 316.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nolēma

noraidīt SIA "Vienotais norēķinu centrs" lūgumu par Patērētāju tiesību aizsardzības centra 2017.gada 10.novembra lēmuma Nr.25-pk darbības apturēšanu daļā, ar kuru SIA "Vienotais norēķinu centrs" uzlikts par pienākumu izbeigt negodīgu komercpraksi.

Lēmumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā 14 (četrpadsmit) dienu laikā no lēmuma pieņemšanas dienas, iesniedzot blakus sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese

(paraksts)

M.Miķelsone

NORAKSTS PAREIZS

Administratīvās rajona tiesas tiesnese

M.Miķelsone

Rīgā 2018.gada 2.februārī